

Arrest

nr. 135 158 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X en die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. MALLANTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 juni 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 23 juni 2005 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 22 november 2005 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 4 april 2012 diende verzoekster, samen met haar partner, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 oktober 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster en haar partner om machtiging tot verblijf, om medische redenen, onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 3 december 2012 diende verzoekster, samen met haar partner, een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Op 29 augustus 2013 diende verzoekster voor de tweede maal een asielaanvraag in.

1.8. De commissaris-generaal nam op 10 september 2013 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.9. Op 24 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.10. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 augustus 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag van 3 december 2012 om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. Op 22 augustus 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 augustus 2014 tevens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster op 5 september 2014 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...] naam : [S.]

[...] voornaam : [A.]

[...]

+ [...] kinderen:

-[T.A.] [...]

-[S.P.] [...]

[...] Nationaliteit: Albanië

[...]

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

[...]

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

De beslissing tot verwijdering van 22.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

[...]

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 24.09.2013. Aan betrokkene wordt een termijn van 2 jaar opgelegd aangezien zij niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonst dat er stappen ondernomen worden om het vertrek voor te bereiden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Daarnaast moet worden geduïd dat artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoekster pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ze verschaft de volgende toelichting:

"Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

"Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn";

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud[t], die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

De verzoekende partij (de jongste dochter van 3 jaar) lijdt aan een "complexe polymalformatief syndrome" en "aangeboren misvormingen" waarvan de zware behandeling moet levenslang voortgezet zijn"

Het certificaat is nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van mijn cliënt inhoud[t] gezien als de behandeling wordt gestopt betekent dat "perte de la marche", anders gezegd gehandicapt voor haar hele leven (ze is allen 3 jaar oud);

De duur van de behandeling is dus regelmatig en leven[s]lang.

De ziekte is uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van [S.P.];

De verzoekende partij lijdt aan een aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land.

De OCMW van Grace-Hollogne motiveert in zijn beslissing van 23 november 2011 zeggende dat « l'état de santé de l'enfant nécessite un suivi médical lourd ».

Het verslag van Centre de Génétique Humaine van CHU van 25 oktober 2011 stelt vast que « d'autres anomalies peuvent s'additionner comme une scoliose, une cryptorchidie » en benadrukt dat « la sévérité des pathologies rencontrées par cette enfant tant au niveau des articulations que de sa fente palatine ainsi que sur l'incertitude quant au devenir de cette enfant (...) je pense que le séjour en Belgique est indispensable » voor het kind ;

De evolutie van de ziekte, eveneensvolgens de Dokter [D.], hangt af « des éventuels problèmes neurologiques sous-jacents » ;

Het is echter nu reeds mogelijk om vast te stellen dat bij afwezigheid van efficiënte behandeling, het kind [P.] het gebruik van zijn benen zou verliezen.

De terugkeer van de verzoekende partij in zijn geboorteland vormen dus een onmenselijke behandeling aangezien het hem in zijn eerste erge gezondheidstoestand zou laten terugvallen beschadigt.

Bovendien neemt deze beslissing de bijzondere situatie van [P.] niet in aanmerking die nog slechts een kind van 3 jaar oud is met een ernstige ziekte.

De kwestie van de toegankelijkheid van de zorg in het land van herkomst is niet geanalyseerd door de verweerder partij.

Hoe dan ook, de vereiste zorgen zijn niet beschikbaar in Albanië.

De tegenpartij heeft uitgereikt een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 2 jaar zonder geen rekening met de situatie van de verzoekende partij te houden;

De tegenpartij heeft opzettelijk weggelaten om zijn beslissing ten opzichte van artikel 8 van C.E.D.H. of artikel 22 van de Belgische Grondwet te motiveren;

De mogelijkheid om aan het verblijf een eind te maken op die kan bekronen om te controleren of de dienovereenkomstig getroffen verwijderingmaatregelen niet is van dien aard een mogelijke overtreding van een erkend fundamenteel recht en/of rechtstreeks gevolg in België tot gevolg te hebben (per identiteit van redenen: arrest n°28.158 van 29 mei 2009).

In het onderhavige geval treft de directe uitvoering van het bestreden besluit aan de naleving van het privéleven van de verzoekende partij die in België sinds meer dan 9 jaar leeft en er een plaatselijk voor anker gaan ontwikkeld dat van zijn hoofdzakelijk bekend dossier van de tegenpartij betreft.

Zo'n inmenging is toegestaan slechts voor zover het door de wet wordt bepaald, dat het een maatregel die, in een democratische samenleving, d.w.z. noodzakelijk, met name aan de handhaving van de orde en de preventie van de strafovertredingen vormt.

Dit criterium van noodzaak impliceert dat de inmenging is gebaseerd op een dringende sociale behoefte en voornamelijk aan de beoogde wettige doelen, het rust op de instantie geproportioneerd om aan te tonen dat zij de zorg heeft gehad om een rechtvaardig evenwicht tussen het doel dat en de ernst van de aanslag te sparen de rechten van de verzoekende partij wordt beoogd.

Echter blijkt het niet redenen van de beslissing dat de minister noch in zijn principe, noch op evenredige wijze de aanslag in overweging heeft genomen die zij aan het privéleven van de verzoekende partij droeg.

Door de betwistbare beslissingen te nemen doet de verwerende partij zij opzettelijk abstractie van het 9 jaar en 3 maanden aanwezigheid op het Belgische grondgebied doet.

Beide kinderen zijn geboren in België.

De tegenpartij van de regelmatige schooltijd van de kinderen, element op de hoogte is geweest dat zonder betwisting aantoonde dat de verzoekende partij zich binnen onze maatschappij integreert.

Immers wordt de verzoekende partij (de vrouw en de twee meisjes) gescheiden van zijn vader (Mijnheer [T.M.]) met wie zij wonen sinds hun aankomst in België.

Inderdaad verblijft de vader legaal in België omwille van het feit dat hij een tweede asielaanvraag ingediend op 11.02.2014.

Tot nu toe wordt Mijnheer [T.M.] vier keer door de C.G.V.S. gehoord en geen enkel beslissing werd genomen met betrekking tot zijn asielverhaal.

Net als iedereen heeft de verzoekende partij nodig van de aanwezigheid van haar man en hun vader aan hun zijde;

Een terugkeer naar het land van herkomst zou schenden van artikel 8 van het EVRM, die het familieleven en familierelaties beschermt.

De bestrede[n] beslissing wordt geenszins ten opzichte van het belang van het zieke minderjarige kind in België.

Hoe kan men of de Dienst Vreemdelingenzaken met het grotere belang van het kind weten rekening hebben gehouden, als hij niet wordt verplicht om het te vermelden in de beslissing? Hoe kan men deze betwisten beslissing en hoe kan Uw Raad de naleving van de verplichting om het grotere belang van het kind in overweging te nemen controleren, als de beslissing niets vermeldt?

Aangezien dat het artikel 22 van de Belgische Grondwet vaststelt dat „Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.“ en dat artikel 8 E.V.R.M. eveneens bepaalt dat „1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen,„

Dat het artikel 22bis bepaal[t] dat “Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

(Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.)”

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet herinnert nog eens eraan dat het grotere belang van het kind bij elke beslissing tot verwijdering onderzocht moet worden;

In de huidige stand van de wetgeving is het onderzoek naar het grotere belang van het kind bij het nemen van een beslissing van asiel, regularisatie of een bevel om het grondgebied te verlaten en voor een inreisverbod van 2 jaar dus verplicht;

Er bestaat geen melding van de ziekte van [S.P.] en geen onderzoek van haar belang met betrekking tot haar gezondheid[s]toestand

De bestreden besluiten klaarblijkelijk een overtreding van de Samenstelling en artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 vormen.

Inderdaad bepaal[t] dit artikel 74/13 dat “[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het bestaan dus een klaarblijkelijk schending aan de motiveringsplicht ten opzichte van het belang van beide minderjarig kind en ook ten opzicht van het belang van het zieke kind, [S.P.].

Echter forceert is vast te stellen dat het belang van het kind in het onderhavige geval zonder mogelijkheid voor de verzoekende partij werd vernederd om de reden ervan te kennen.

Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing vernietigd te worden.

Bijgevolg, is het bevel het grondgebied te verlaten gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 22bis van het Grondwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet door het feit dat het belang van de kinderen wordt niet onderzocht door de verwerende partij.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’ zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat aan verzoekster een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 september 2013. Er wordt tevens verduidelijkt dat werd geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar omdat verzoekster niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonde dat zij reeds stappen ondernam om haar vertrek voor te bereiden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

In de mate dat verzoekster stelt dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel een nadere motivering vereist is kan het volstaan op te merken dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is.

Er moet daarenboven worden geduid dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat een bestuur bij het nemen van een administratieve beslissing steeds uiteenzet waarom het meent dat deze beslissing in overeenstemming is met hogere rechtsnormen zoals artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet. Verzoekster kan ook niet voorhouden dat een dergelijke motivering in casu toch vereist zou zijn, nu de bestreden beslissing van toepassing is op haar en haar kinderen, zodat zij niet van elkaar worden gescheiden en zij zelf aangaf haar relatie met de vader van haar kinderen, wiens asielaanvraag nog in behandeling is, te hebben verbroken.

Waar verzoekster lijkt te willen aangeven dat verweerder ook een motivering had dienen te voorzien omtrent de medische situatie van haar jongste dochter dient te worden gesteld dat verweerder alvorens de bestreden beslissing te nemen besliste om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk te verklaren. In deze beslissing wordt uitvoerig uiteengezet waarom de aangevoerde medische problematiek niet vereist dat verzoekster of haar kinderen in België verblijven. In deze omstandigheden kan verzoekster niet worden gevolgd in haar standpunt dat deze medische problematiek nogmaals zou dienen te worden besproken in een beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden gesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster gescheiden wordt van haar kinderen en moet nogmaals worden gesteld dat verzoekster zelf aangaf haar relatie met haar vroegere partner te hebben verbroken zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing ingrijpt in haar gezinsleven. Er worden tevens geen stukken voorgelegd waaruit kan worden afgeleid dat verzoeksters ex-partner een effectief gezinsleven heeft met zijn kinderen.

Verzoekster kan ook bezwaarlijk verwijzen naar haar langdurig verblijf in het Rijk en betogen dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging vormt in haar privéleven. Zij wist immers dat zij slechts tijdelijk in het Rijk kon verblijven in het raam van een onderzoek naar de nood aan een beschermingsstatus en dat indien werd vastgesteld dat deze nood niet bestond zij het land diende te verlaten en geen recht op verblijf kon laten gelden.

Het gegeven dat haar kinderen een aantal jaar in België verbleven en er school liepen laat daarnaast niet toe te concluderen dat zij niet in Albanië kunnen verblijven en naar school gaan. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoeksters kinderen nog jong zijn en zich dus in principe gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54.131/10, Bajsultanov/Oostenrijk), zeker gelet op het feit dat beide ouders Albanese onderdanen zijn en er dus mag worden van uitgegaan dat de kinderen vertrouwd zijn met de Albanese taal en cultuur.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoekster nooit tot een verblijf van onbeperkte duur werd toegelaten kan geenszins worden besloten dat wanneer het privéleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Er moet daarnaast worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet bepaalt dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.2.3. In de mate dat verzoekster een schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever "een zo groot

mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Aangezien verzoeksters uiteenzetting niet toelaat een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen, kan haar toelichting ook niet leiden tot de vaststelling dat artikel 22 van de Grondwet werd geschonden.

3.2.4. Artikel 22bis van de Grondwet – dat verzoekster ook geschonden acht – luidt als volgt:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde het artikel 22bis van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen, waaronder de bepaling dat elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 op te nemen in de Grondwet, daar *"(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde"* (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, Parl.St. Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten *"geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen"* (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, Parl.St. Senaat, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind *"de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn"* (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, Parl.St. Senaat 2004-05, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging *"a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. [...] De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. [...] Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan."* (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, Parl.St. Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33).

De Raad dient er dan ook op te wijzen dat de bepalingen van artikel 22bis van de Grondwet op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze bepalingen zijn immers geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die het bestuur of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden

ontzegd. Verzoekster kan de rechtstreekse schending van deze bepalingen daarom niet dienstig inroepen.

3.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden benadrukt dat dit artikel als volgt luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

De Raad dient te herhalen dat de bestreden beslissing een inreisverbod betreft en geen beslissing tot verwijdering, zodat verzoekster de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hier niet dienstig kan aanvoeren.

3.2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM houdt verzoekster in wezen voor dat haar jongste kind niet buiten België kan verblijven gelet op de gezondheidsproblemen van dit kind. Zij gaat hiermee evenwel voorbij aan het gegeven dat een door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en na een medische analyse van de door haar aangebrachte overtuigingsstukken vaststelde dat de fysieke integriteit of het leven van haar dochter niet in het gedrang komen bij een vertrek uit België en dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt derhalve niet.

3.2.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

G. DE BOECK